

Sygn. akt VI GC 165/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

przeciwko **Towarzystwo (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 8 966,06 złotych (osiem tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt sześć złotych sześć groszy) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi za okres od dnia 01 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 2 771,38 złotych (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt jeden złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 72,11 złotych (siedemdziesiąt dwa złote jednaście groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 378,31 złotych (trzysta siedemdziesiąt osiem złotych trzydzieści jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI GC 165/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 01 grudnia 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. kwoty 10 675,26 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za zwłokę liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że poszkodowane A. J. i S. G. zgłosiły szkodę w pojeździe marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) u pozwanego jako ubezpieczyciela sprawcy szkody. Nadto poszkodowane zleciły naprawę pojazdu powodowi oraz wynajęły pojazd zastępczy. Na podstawie zawartych umów powód nabył wierzytelność obejmującą odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy i kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Powód wskazał, że całkowity koszt naprawy pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przywracającej pojazd do stanu sprzed szkody wynosi kwotę 25 238,57 złotych (w tym kwota 2 603,08 złotych tytułem 50% podatku VAT) i ustalony został na podstawie kalkulacji uwzględniających ceny części oryginalnych nowych oraz stawki za roboczogodziny prac naprawczych w kwocie 115 złotych netto za prace blacharsko – mechaniczne i w kwocie 130 złotych netto za prace lakiernicze. Nadto, w związku z koniecznością wynajęcia pojazdu zastępczego powód domaga się zwrotu kosztów najmu tego pojazdu według stawki w kwocie 150 złotych brutto (za 9 dni).

Pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wypłacił powodowi łącznie kwotę 16 877,26 złotych, w tym kwotę 14 248,66 złotych tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu, kwotę 1 638,60 złotych tytułem zwrotu 50% podatku VAT i kwotę 990 złotych tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 09 grudnia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 5777/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. w sprzeciwie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, iż kwestionuje dochodzone przez powoda roszczenie co do wysokości, a w szczególności zastosowaną przez powoda stawkę za najem pojazdu zastępczego w kwocie 150 złotych brutto, ceny części użytych do naprawy oraz zastosowane w kalkulacji powoda stawki za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2014 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący wówczas własność (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G.. Użytkownikami tego pojazdu były A. J. i S. G. prowadzące działalność gospodarczą pod firmą (...) A. J., (...) spółka cywilna. Pojazd był przez nie wykorzystywany w celach związanych z prowadzoną przez nie działalnością gospodarczą i w sprawach prywatnych.

(...) spółka akcyjna z siedzibą w G. jest uprawniony do odliczenia podatku VAT w 50%.

Sprawca szkody ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwo (...) z siedzibą w W..

niesporne, a nadto: zaświadczenie – k. 39 akt, zgłoszenie szkody – k. 38 akt, zeznania świadka A. J. – protokół rozprawy z dnia 20 stycznia 2017 roku – k. 118-120 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:27-00:09:56), zeznania świadka S. G. – protokół rozprawy z dnia 20 stycznia 2017 roku – k. 118-120 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:09:56-00:16:35)

W dniu 19 lutego 2015 roku poszkodowane A. J. i S. G. zawarły z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. umowę przelewu przysługującej im wierzytelności w postaci odszkodowania za szkodę w pojeździe marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz potwierdziły pisemnie zawarcie ustnej umowy zlecenia powierniczego.

pisemne potwierdzenie ustnej umowy zlecenia powierniczego – k. 20 akt, umowa przelewu wierzytelności – k. 21-22 akt

W dniu 25 marca 2015 roku poszkodowane A. J. i S. G. zawarły z G. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Strony uzgodniły stawkę w kwocie 150 złotych za dobę najmu pojazdu zastępczego.

umowa najmu wraz z załącznikami – k. 40, 42-43 akt

W dniu 02 kwietnia 2015 roku G. S. wystawiła A. J. i S. G. rachunek o numerze (...) na kwotę 1 350 złotych tytułem najmu pojazdu zastępczego marki T. (...) przez okres 9 dni po stawce w kwocie 150 złotych.

rachunek – k. 41 akt, protokół przekazania i zwrotu pojazdu – k. 44 akt

Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wypłacił odszkodowanie tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu w kwocie 16 877,26 złotych (14 248,66 złotych netto + 1 638,60 złotych – 50% podatku VAT) oraz odszkodowanie tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 990 złotych.

decyzja – k. 18-19 akt

W dniu 13 maja 2015 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. umowę przelewu wierzytelności w postaci odszkodowania za szkodę w pojeździe marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) obejmującą koszty naprawy tego pojazdu.

umowa cesji – k. 23-24 akt

Wynajęty pojazd marki T. (...) odpowiadał klasą pojazdowi uszkodzonemu (marki O. (...)) – obydwa pojazdy zaliczane są do autosegmentu B.

Warsztaty naprawcze i wypożyczalnie samochodów z powiatu (...) w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych klasy B stawki w wysokości od 85 złotych netto za dobę do 150 złotych netto za dobę.

Warsztaty naprawcze działające na rynku lokalnym w miejscowości D. i okolicach (powiat (...)) w okresie likwidacji szkody wykonywały naprawy stosując stawki w kwocie 80-150 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i w kwocie 80-165 złotych netto za godzinę prac lakierniczych.

Pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został naprawiony przy użyciu części oryginalnych nowych oraz części alternatywnych jakości Q (szyba przednia). Nie wymieniono uszkodzonego elementu postaci belki zderzaka tylnego.

Naprawa pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) dokonana przy użyciu części oryginalnych używanych lub nieoryginalnych nie przywróciłaby stanu pojazdu do stanu sprzed szkody z dnia 13 września 2014 roku,

Jedynie naprawa przy użyciu części oryginalnych nowych przywróci walory trwałościowe, estetyczne i spełniające wymogi bezpieczeństwa, jakie miał ten pojazd przed kolizją oraz umożliwi zachowanie oryginalności modelu, nie powodując przy tym wzrostu wartości pojazdu.

opinia biegłego sądowego M. T. – k. 193-232 akt

Celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 13 września 2014 roku wynosiły kwotę 24 853,32 złotych (22 289,97 złotych netto + 50% VAT, tj. kwotę 2 563,35 złotych), przy uwzględnieniu stawek za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze w kwocie odpowiednio 115/130 złotych netto za roboczogodzinę tych prac i ceny części oryginalnych nowych, co obejmowało:

- robocizna – 212 jc x 115 złotych netto = 2 438 złotych netto,

- koszty dodatkowe – 2 jc x 115 złotych netto + 21,40 złotych netto + 85,60 złotych = 130 złotych netto,
- lakierowanie – 13,9 jc x 130 złotych netto + 2 485,32 złotych netto = 4 292,32 złotych netto,
- części zamienne oraz normalia – 15 429,65 złotych netto.

częściowo opinia biegłego sądowego M. T. – k. 193-232 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w zakresie, w jakim pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron.

Sąd uwzględnił także zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym znajdujące się w aktach szkody, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, jak również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd oparł się także na zeznaniach świadków A. J. oraz S. G. uznając je za wiarygodne w szczególności w zakresie, w jakim świadkowie zeznały, iż pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po kolizji został naprawiony oraz, że świadkowie wynajęły pojazd zastępczy, gdyż był im niezbędny do prowadzenia działalności gospodarczej i w celach prywatnych. Świadkowie jednakże nie posiadały żadnej szczegółowej wiedzy na temat przebiegu procesu naprawy, czy rodzaju użytych do naprawy części.

Dokonując rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej, kosztorysowania napraw pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów M. T., który na podstawie akt sprawy, w tym akt szkody oraz po dokonaniu oględzin przedmiotowego pojazdu ustalił stawkę dobową najmu pojazdu zastępczego klasą odpowiadającą pojazdowi uszkodzonemu w okresie likwidacji szkody oraz wyliczył celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przywracającej ten pojazd do stanu sprzed kolizji z dnia 13 września 2014 roku.

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych, przy czym nie zawiera ona wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Nie była ona także kwestionowana przez żadną ze stron.

Mając na względzie powyższe, Sąd co do zasady podzielił słuszność zarówno założeń, jak i wniosków biegłego sądowego opierając się na opinii przy rozstrzygnięciu kwestii spornych w sprawie, z tym, że poczynił własne obliczenia dotyczące celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu nie dzieląc wniosku biegłego sądowego odnośnie konieczności uwzględnienia uśrednionej stawki za prace naprawcze.

W ocenie Sądu żądanie zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. kwoty 10 675,26 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za zwłokę liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, tytułem zapłaty pozostałej kwoty odszkodowania za naprawę pojazdu i zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa, kwestionował żądanie pozwu co do wysokości w zakresie zarówno stawek za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych, jak i stawek za najem pojazdu oraz części, jakich należało użyć do naprawy pojazdu, by przywrócić jego stan do stanu sprzed kolizji.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała zasada odpowiedzialności pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. z tytułu przedmiotowej szkody zaistniałej w pojeździe marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w

wyniku zdarzenia komunikacyjnego mającego miejsce w dniu 13 września 2014 roku, jak również zakres czynności naprawczych, jakie należało wykonać, niesporny był również między stronami czas trwania najmu oraz legitymacja procesowa powoda.

Dokonując dalszych rozważań wskazać należy, iż zasada ta jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, ma przepis art. 361 § 2 k.c. ustanawiający zasadę pełnej kompensacji szkody oraz przepis art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego, poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 32/03 (Monitor Prawniczy 2004/2/81) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku, zaś na sumę odszkodowania składają się przede wszystkim koszty przywrócenia pojazdu do stanu technicznego sprzed wypadku ustalone według części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 maja 2002 roku, sygn. akt V CKN 1273/00, LEX numer 55515).

Uwzględnieniu podlegają zatem tylko takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Koszty naprawy samochodu można zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy, wyłącznie gdy odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku. Należy przy tym podkreślić, że poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru warsztatu naprawczego, któremu powierzy dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Wskazać w tym miejscu należy, iż każdy zakład naprawczy stosuje stawki ustalone indywidualnie, które wynikają z ponoszonych kosztów i ustalenia cen na takim poziomie, by móc utrzymać firmę, przy czym koszt ten zależy od wielu elementów takich jak np. położenie firmy, podaży usług, dzierżawy pomieszczeń. Nie ma zatem żadnych podstaw do tego, by uznawać tzw. stawki przeciętne czy w jakikolwiek sposób uśrednione.

Jak wynika z treści opinii biegłego sądowego M. T. warsztaty naprawcze działające na rynku lokalnym w miejscowości D. i okolicach (powiat (...)) w okresie likwidacji szkody wykonywały naprawy stosując stawki w kwocie 80-150 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i w kwocie 80-165 złotych netto za godzinę prac lakierniczych. W związku zaś z tym, że stawki stosowane przez powoda (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. w kwocie 115 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i w kwocie 130 złotych netto za godzinę prac lakierniczych były stawkami rynkowymi, w ocenie Sądu należało stawki te uwzględnić dokonując ustalenia celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki O. (...). Jednocześnie wskazać należy, że brak jest podstaw do przyjmowania stawek w jakikolwiek sposób uśrednionych, zaś stawki zastosowane przez pozwanego w jego kalkulacji w kwocie 80 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i w kwocie 90 złotych netto za godzinę prac lakierniczych nie mogły być w świetle ustaleń biegłego sądowego uznane za rynkowe, gdyż stawki w takiej wysokości wprawdzie występowały, ale stosował je tylko jeden podmiot na trzynaście poddanych badaniu przez

biegłego sądowego. Nie sposób zatem przyjąć, ażeby stawki te spełniały kryterium powszechności na rynku lokalnym dla poszkodowanych.

Odnosząc się do części, jakich należało użyć do naprawy pojazdu, by przywrócić jego stan do stanu sprzed szkody, to biegły sądowy wskazał, że naprawa pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) dokonana przy użyciu części oryginalnych używanych lub nieoryginalnych nie przywróciłaby stanu pojazdu do stanu sprzed szkody z dnia 13 września 2014 roku, wobec czego – zdaniem Sądu – konieczne jest ustalenie w niniejszej sprawie celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy tego pojazdu z uwzględnieniem cen części oryginalnych nowych. Jedynie naprawa przy użyciu takich części przywróci bowiem walory trwałościowe, estetyczne i spełniające wymogi bezpieczeństwa, jakie miał ten pojazd przed kolizją oraz umożliwi zachowanie oryginalności modelu, nie powodując przy tym wzrostu wartości pojazdu.

Mając powyższe na uwadze Sąd ustalił, że celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 13 września 2014 roku wynosiły kwotę 24 853,32 złotych (22 289,97 złotych netto + 50% VAT, tj. kwotę 2 563,35 złotych), przy uwzględnieniu stawek za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze w kwocie odpowiednio 115/130 złotych netto za roboczogodzinę tych prac i ceny części oryginalnych nowych, co obejmowało:

- robocizna – 212 jc x 115 złotych netto = 2 438 złotych netto,
- koszty dodatkowe – 2 jc x 115 złotych netto + 21,40 złotych netto + 85,60 złotych = 130 złotych netto,
- lakierowanie – 13,9 jc x 130 złotych netto + 2 485,32 złotych netto = 4 292,32 złotych netto,
- części zamienne oraz normalia – 15 429,65 złotych netto.

Pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. przyznał poszkodowanemu odszkodowanie obejmujące zwrot kosztów naprawy (wraz z 50% VAT) w łącznej kwocie 15 887,26 złotych, a zatem jest on zobowiązany do zapłaty pozostałej części odszkodowania w kwocie 8 966,06 złotych, wobec czego żądanie pozwu w tym zakresie było zasadne.

Odnosząc się natomiast do żądania w zakresie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że przywołany powyżej przepis art. 361 § 2 k.c. statuuje zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Nie ulega wątpliwości, że szkoda majątkowa może wyrażać się w braku możliwości korzystania z określonej rzeczy, np. samochodu. Jeżeli więc poszkodowany ponosi w związku z tym koszty wynajmu pojazdu zastępczego, które były konieczne, to mieszczą się one w pojęciu szkody podlegającej wyrównaniu przez ubezpieczyciela.

Zasada pełnej kompensacji szkody przemawia więc za przyjęciem stanowiska o obowiązku zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych, tj. niezbędnych do czasowego używania zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia. Przy czym odszkodowanie należy się tylko w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Będzie to więc odszkodowanie, które należy przyznać za taki czas, jaki odpowiada okresowi pomiędzy dniem wyrządzenia szkody a dniem naprawienia pojazdu, biorąc pod uwagę wszelkie technologiczne uwarunkowania związane z jego przywróceniem do stanu poprzedniego oraz z przeprowadzeniem postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela. W niniejszej sprawie zasadność wynajęcia pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie była kwestionowana, podobnie jak czas trwania najmu wynoszący 9 dni.

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego M. T. wynajęty pojazd T. (...) odpowiadał klasą pojazdowi uszkodzonemu (marki O. (...)) – obydwa pojazdy zaliczane są bowiem do autosegmentu B. Nadto, jak ustalił biegły sądowy warsztaty naprawcze i wypożyczalnie samochodów z powiatu (...) w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych klasy B stawki w wysokości od 85 złotych netto za dobę do 150 złotych netto za dobę.

Mając na uwadze wysokość stosowanych stawek uznać należało, iż stawka najmu żądana przez powoda (kwota 150 złotych) mieściła się wprawdzie w zakresie stawek występujących na rynku, niemniej jednak jest jedną z najwyższych stawek, którą stosuje w dodatku jedynie jedna wypożyczalnia. Uwzględniając powyższe Sąd przyjął jako zasadną w niniejszej sprawie stawkę w wysokości 110 złotych za dobę przyznaną przez pozwanego, gdyż wynajęcie pojazdu zastępczego za tę cenę było możliwe w większości badanych podmiotów, a jednocześnie nie była to stawka ani najniższa, ani najwyższa.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego stanowiących iloczyn uzasadnionego okresu najmu (9 dni) oraz stawki w kwocie 110 złotych, a zatem kwotę 990 złotych. Pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił już powodowi kwotę 990 złotych, a zatem żądanie pozwu w tym zakresie nie było zasadne.

Uwzględniając powyższe rozważania, Sąd na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 8 966,06 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 01 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (termin naliczania odsetek nie był kwestionowany przez pozwanego reprezentowanego przez zawodowego pełnomocnika).

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd oddalił je w punkcie II wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 83,99%, a pozwany w 16,01%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 3 951 złotych (opłata od pozwu – 534 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 2 400 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 1 000 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 3 417 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 2 400 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 1 000 złotych). Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 3 318,44 złotych (83,99% z kwoty 3 951 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 547,06 złotych (16,01% z kwoty 3 417 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot powód powinien zwrócić pozwanemu kwotę 2 771,38 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie III wyroku.

W punktach IV oraz V wyroku na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 300) Sąd nakazał ściągnąć odpowiednio od powoda i pozwanego kwoty 72,11 złotych i 378,31 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego sądowego w części nie pokrytej zaliczką stron.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 07 października 2018 roku